Clemens

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

Super

CANONIZATIONE

B. JOHANNIS CANTII

Presbyteri Sæcularis, & in Universitate Academiæ Cracoviensis, Sacræ Theologiæ Doctoris & Professoris.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS.
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ECclesiam suam DEUS veluti munitissimam quandam arcem ita instruxit, ut mille clypei pendeant ex ea, omnis armatura fortium; clypei autem, atq; arma ejusmodi sunt zelus, & scientia Doctorum, qui sanam doctrinam, vel è Cathedra, vel è suggestu tradendam suscipiunt, eandemq; ut facile in animos influat, integritate morum, & vitæ sanctitate commendant. Nimirum ad Ecclesiam tuendam, ne portæ Inferi prævaleant adversus eam, neq; doctrina satis habet auctoritatis sine sanctitate, & sanctitas majus habet roboris cum doctrina conjuncta. Samaritanis impedire conantibus ne Israelitæ reduces è captivitate Hierosolymæ disjecta mænia reficerent, ii, quibus instauratio commissa erat, una manu faciebant opus, altera tenebant gladium: atq; hos quidem imitati sunt quovis tempore, & quotidie imitantur egregii Doctores, quos subinde DEUS excitat, in iis præsertim regionibus, quæ ab Ecclesiæ hostibus, cujusmodi sunt

Hæretici, atq; Schiſmatici, tanquam à Samaritis quibuſdam Hieroſolymæ infenſis, & contumaciter adverſantibus circumvallantur. Porro inter ejuſmodi egregios viros doctrinâ, & ſanctitate præſtantes, qui facerent ſimul, & docerent, atq; Orthodoxam fidem ab hiſce adverſariis nequiſſimis oppugnatam defenderent, dignum certe qui numeretur in paucis BEATUM JOHANNEM CANTIUM fuiſſe nemo ambiget, qui eundem noverit in Cracovienſi Academia puriſſimo hauſtam è fonte ſcientiam tradidiſſe quum per ea tempora in aliis non longe diſſitis regionibus hæreſes, & ſchiſmata graſſarentur, & ſanctiorem morum diſciplinam, quam concionando è ſuggeſtu explicare populo ſatagebat, humilitate, caſtimonia, miſericordia, corporis afflictatione, cæteriſq; integerrimi Sacerdotis, & ſtrenui operarii virtutibus confirmaſſe. Itaq; non modo illius Academiæ Profeſſoribus ornamentum, ac decus addidit ſingulare, ſed exemplum etiam mirifice profuturum reliquit cæteris omnibus, qui in ſimili munere verſantur, ut perfecti doctoris obire munus impigre ſtudeant, & ſcientiam Sanctorum ſimul cum aliis facultatibus, quæ velut ancillæ illi ſubveniant, ad unius Dei laudem & gloriam docere omni ſtudio, atq; ope nitantur. Ipſe interea BEATUS JOHANNES decoratam olim ſuis virtutibus Academiam propitius ab alto reſpicere numquam deſinet, & inclytam Nationem ſuam Orthodoxæ Romanæ Fidei

non

non modo cultricem egregiam, sed validam etiam propugnatricem perenni suo patrocinio fovebit, ac proteget. Quocirca cum BEATUS JOHANNES CANTIUS scientiæ studium ad unius Dei laudem, & gloriam referens, lucerna extiterit in Ecclesia Dei ardens, & lucens, nec minus editis post mortem miraculis, quam in vita virtutibus coruscaverit; Nos proinde, post eam, quam rei gravitas postulabat, accuratam, ac diuturnam virtutum, & miraculorum discussionem, adhibitis in consilium Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, plurimisq; Archiepiscopis, & Episcopis in Urbe congregatis, atq; inprimis Patre luminum pie, atq; humiliter invocato, eundē BEATUM JOHANNEM Sanctorum in numerum referendum, atq; in Ecclesia Dei venerandum & colendum esse decernimus, definimus, & declaramus.

In Oppido Kentii Cracoviensis Diœcesis BEATUS JOHANNES CANTIUS ex illustribus consulari genere, & Christiana pietate Parentibus natus est die Junii XXIV. anno supra millesimum tercentesimo nonagesimo septimo, sedulam educationem cum indole egregia conjunctam secuta est, ut assolet, innocentia singularis, atq; ea morum gravitas, ut virum quodammodo in puero mirari liceret. Artibus iis, quibus pueritia ad humanitatem informari solet, satis excultus ad Cracoviensem Academiam, non ita pridem fundatam, missus est, ut Philosophi-

cam,

cas, ac Theologicas facultates addisceret. Et quidem in iis ingenii acumine & laboris patientia præ cæteris tantum profecit, ut in Philosophia eximium honoris gradum, in Theologia Doctoris, non lauream modo, sed munus etiam adsequeretur. Id autem munus, & ex Cathedra, & è sacris rostris ita obibat, ut auditorum animi cum pura, sinceraq; doctrina studium pietatis & religionis insereret. Atq; hæc quidem doctrinæ sinceritas Romanæ Ecclesiæ plane consentiens, eo pluris facienda erat, quod per ea tempora præsentissimum veluti pharmacum erat adversus errorum, atq; heresum luem, quæ Hollandiæ, Britanniæ, & Germaniæ Scholas infecerat. Porro tanta illius, tum doctrinæ, tum vitæ integritas præclaro signo divinitus ostensa est. Quum enim exorto Cracoviæ incendio flammæ in immensum excrescentes ita serperent, ut universa mox Civitas absumenda videretur, effusus in preces JOHANNES, (quandoquidē in humana vi spes nulla jam erat) virum sibi maturum ævo, adspectu venerandum, Sanctum Stanislaum Cracoviensem Episcopum esse opinio fuit, adstantem vidit, ex eoq; intellexit, incendium ultra non processurum: Cæterum moneret cives, ut à flagitiis desisterent: si secus faxint pœnas imminere longe graviores. Verum, cum cives prædictionis immemores, ad ingenium & pristinos mores rediissent, excitatum rursus incendium Civitatem magna ex parte consumpsit.

Sacris

Sacris Mysteriis quotidie JOHANNES tanto animi ardore, atq; inde emicante pietatis specie operari solebat, ut iis, qui aderant, summam erga rem Divinam venerationem ingereret. Quod quum adversarius humani generis ferre non posset, quadam die hirundinis assumpta specie, templum circumvolitans adstantium mentes turbare, atq; alio avertere conabatur. Itaq; ut omnes viderent quod divinitus ipse noverat apprehensam avem ad terram allidit. Ibi autem illa in colubrum versa horrifico sibilo ex oculis confestim sese subduxit. Religioni, qua res Divinas tractabat, humilitas adjuncta erat, qua sibi vilescens nemini unquam, tametsi scientia omnium facile princeps, præferebat sese, quin etiam sperni se ab omnibus ac despici optabat; tantum aberat ut obtrectantes sibi (quod aliquando evenit) suiq; contemptores parum æquo animo ferret. Quæ causa etiam fuit, cur delatos sibi honores declinaturus, vilis, atq; egeni hominis habitu, longas pedestri semper itinere, semel ad Sancta Palestinæ loca, quater ad Sancta Apostolorum limina peregrinationes susciperet. Humilitatis comes erat rara quædam ac puero digna simplicitas: itaq; in factis ejus, ac dictis nihil subdolum, nihil fictum: quod clausum habebat in pectore, hoc lingua promptum habebat. Hujus autem eximiæ sinceritatis, quam nemo non nosset, illud sane specimen fuit plane admirandum. In Latrones inciderat, qui post ereptam, quam in cru-

mena

mena gerebat pecuniam, num quæ alia superesset, interrogarent. Negat ipse quidquam reliqui esse: At mox reminiscens aureos quosdam in veste sub sutos habere, revocatis latronibus, illos etiam qui animo exciderant offerrebat. Tam inusitata sinceritas perditorum quoq; animos flexit. Itaq; obstupefacti pecuniâ, quam abstulerant, statim redditâ, veniam sceleris poscunt, illius se precibus commendant, utrumq; facile impetrant à Sancto Viro.

Parœciam sibi delatam aliquandiu diligentissime administravit; sed quamvis Pastoris quæ sunt officia sedulo expleret, pro ea qua erat meticulosa conscientia, ratus negotium esse periculi plenum, dimisit, & consvetum in Collegio docendi munus repetere tutius existimavit. Abstinentiæ deditus, post adeptam Theologiæ lauream, carnes nunquam comedit. Cæterum cibus illi parcissimus, crebra jejunia, flagrorum frequens, perpetuus cilicii usus, somnus brevis admodum nuda super humo, in senectute duntaxat ursina pelle substrata. Castitatem proinde, tum animi, tum corporis illibatam servavit; illiusq; argumentum item & præmium fuit candidum sertum, quo illum Deipara Virgo cum puero Jesu sese conspiciendam exhibens, tanquam eximium clientem suum decoravit. A peccato abhorruit quam qui maxime. Leves noxas ita deflebat, ut gravium reus criminum videretur. Si quam forte è verbis suis, dum vera loquitur, ortam in aliis offensionem

suspi-

ſuſpicaretur, antequam ad Aram accederet, ſupplex veniam, non tam ſui, quàm alieni erroris petebat, quum contra, quæ ſibi ab aliis ingerebantur convitia, & probra, æquo, & miti animo ferret. Jam vero miſericordiæ in proximos nullum ferme officium fuit, quod non amantiſſimè obiret. Afflictos in ſpem erigere, mærentes alloquiô ſolari, peregrinos excipere, carceribus incluſos viſitare, pauperes quotannis còemptîs veſtibûs operire ſolemne illi erat, ita quidem, ut occurrenti per viam mendico, qui nudîs pedibûs incedebat, detraheret ſibi calceos, ut nuditatem illius operiret, ſuam ipſe interea contegens pallio tamdiu dum ſe domum reciperet. Die naſcenti Domino ſacra, dum ad Eccleſiam pergit, pauperem nactus ſuper nive rigentem gelu, lamentabili ſubſidium poſcentis voce commotus, ſua illum veſte contexit, quam tamen mox domum reverſus ſuo in cubiculo divinitus reperit. Ex hac JOHANNIS in pauperes caritate, in Cracovienſe Collegium pia & laudabilis, quæ ad hanc uſq; diem manet conſuetudo, inducta eſt, ut illius Profeſſores unum aliquem quotidie pauperem communi ſecum prandio adhiberent, perinde quaſi in illius perſona Chriſtum ipſum convivam habeant. Hanc autem tam egregiam animi affectionem, qua pius Sacerdos nullam proximorum calamitatem alienam ab ſe putabat, inſigni miraculo DEUS comprobavit. Quum enim ancilla quædam ob ſitulam, quam lacte ple-

nam gerebat, lapſam è manibus, & confractam gemeret, quod heræ objurgationes timeret, JOHANNES miſeratione ductus, collectis fragmentis, & coagmentatis, priſtinæ integritati reddidit, fuſis ad Deum precibus, iiſdemq; mox aquam, qua ſitulam impleri juſſit, in lac commutavit.

Chriſtum Dominum pro ſalute noſtra tam dira atq; infanda perpeſſum, & meditabatur aſſidue, & flagrantiſſime redamabat: quem quidem amorem, ut ſimul incenderet, & expleret, ad memoranda Chriſti tormentis loca Hieroſolymam pedibus iter ſuſcepit. Ibi autem dici vix poteſt, quam reverenter, quam piè, quàm ardenter, non ſine gemitu, & lacrymis monumenta Servatoris noſtri maximè inſignia perluſtraret. Nec vero tenere ſe potuit, quin Turcarum impietatem ac perfidiam argueret, & Chriſtianæ Religionis veritatem liberrimè prædicaret; præclarè ſecum agi exiſtimans, ſi ob eam rem vitam, quod maximè optabat, profundere contigiſſet. Ante Imaginem Crucifixi Domini ipſas prope noctes orando inſumebat, atq; in longas non ſemel extaſes rapiebatur. Per diem vero, poſtquam ſuo munere perfunctus eſſet, è Lyceo ſtatim recta in Templum, ubi ante Chriſtum in Euchariſtia latentem contemplationes ac preces diu protrahebat. Omnino unus in corde, unus in ore DEUS erat. Hunc autem pium animi ardorem ut foveret in dies, atq; augeret, cum Sanctis quibuſdam Viris, qui

per

per id tempus virtute florebant, versari, & colloqui gestiebat, & quæ in illis summa erant suspiciens emulabatur.

Sed satis jam in vinea Domini operarius impiger laboraverat. Tempus aderat mercedis accipiendæ: itaq; è languore corporis præsentiens JOHANNES, mortem haud procul abesse, in eo totus fuit, ut ad felicem se exitum compararet, ac primum misericordiâ in pauperes, in quos quidquid domi supererat, erogavit; Divinam sibi misericordiam magis magisq; conciliavit, tum Confessione Sacramentali, si quæ erant conscientiæ labes abtersit, & Sanctissimo Christi Corpore refectus lecto decubuit. Ingravescens morbus non metum, sed spem afferebat. Nihil enim optabat magis, quam, ut quantocius ab exilio migraret ad Patriam. Divino tandem viatico roboratus, post salutaria monita, quibus Collegas ad omnia Christianæ virtutis, ac præcipuè caritatis officia inflammavit, ad quos anhelabat, Christi Jesu amplexus feliciter evolavit die XXIV. Decembris, Anno reparatæ salutis MCCCCLXXIII. cum annum ageret septuagesimum sextum.

Sanċti Viri Corpus Cives Cracovienses ad Ecclesiam delatum magno æque mærore, atq; honore sunt prosequuti, ac tum præsertim, quum illius sanctitas, tametsi satis perspecta clariùs cæpit miraculis explendescere. Veneratio præterea major accessit ex odore quodam suavissimo, quem centum

triginta post annos à beato ejusdem obitu, reclusa urnâ sepulchrali efflavit, cujus rei testes fide digni extiterunt. Porro purpuream CANTII vestem (Reverendam vocant) religiosè asservatam, induere solet quisquis Philosophiæ recens Decanus, solemne dicit jusjurandum, ut una cum veste videlicet tanti olim Magistri, mores quoquomodo & virtutem induat.

Percrebrescens de sanctitate, & miraculis fama Episcopum Cracoviensem impulit, ut Processum de utrisq; conficeret, eoq; rite discusso sa: me: Urbanus PP. VIII. Prædecessor Noster negotium commisit Congregationi Sacrorum Rituum, illud præcipiens, ut omissa generali, specialem duntaxat quæstionem institueret, quod cum factum non esset, causa siluit ad annum usq; MDCLXVI. Quo tandem fel. record: Alexandri PP. VII. etiam Prædecessoris Nostri jussu prævio Rituum Congregationis consilio, causa iterum tractari cæpit, sed propter edita dicti Urbani Prædecessoris decreta, necesse fuit expediri litteras remissoriales ad conficiendum processum super cultu immemorabili Beati Viri, per quem videlicet ab Urbani decretis fieret exceptio. Hujusmodi autem cultus approbatio in eadem Congregatione prodiit die XX. Maji MDCLXXVI. Expeditis subinde novis litteris remissorialibus pro instituenda quæstione speciali, inter hæc Prædecessor quoq; Noster ven. me. Innocentius XI. die XXVII. Septembris Anni MDCLXXX.

Poloniæ

Poloniæ Regis votis indulsit, ut anniversaria die B. JOHANNIS Officium & Missa sub ritu duplici in Urbe Cracoviæ, atq; in universo Poloniæ Regno recitari, ac celebrari posset: Quæ tamen B. JOHANNIS veneranda memoria per Sacrorum Rituum Congregationem paulo post justis de causis translata fuit ad diem XIX. Octobris. Sub hæc absoluto Processu specialis Inquisitionis, validoq; comperto, quum scripta quædam in Processu compulsata B. JOHANNI CANTIO falsò tribuerentur, eadem Rituum Congregatio declaravit die XVII. Septembris MDCCXXX. Non constare quòd opera in Processu Apostolico compulsata BEATO attributa, essent ipsius BEATI; ideo procedi posse ad ulteriora. Die postea IV. Julii MDCCXXXIII. eadem Congregatio virtutum heroicarum excellentiam asseruit, atq; approbavit.

Inter hæc B. JOHANNES electus fuit in Compatronum principalem Regni Poloniæ, & Magni Ducatus Lithuaniæ, eamq; electionem ipsa Rituum Congregatio ratam habuit Die XVI. Februarii MDCCXXXVII. concesso præterea officio sub ritu duplici primæ classis cum octava, ac die XXXI. Martii MDCCXXXIX. Oratione & Lectionibus propriis secundi Nocturni de eodem probatis.

Porro ventum est ad examen duorum miraculorum, quæ B. JOHANNIS intercessione divinitus patrata ferebantur, & primum quidem illa in generali Con-

li Congregatione Die III. Mensis Augusti Anni MDCCXLV. coram fel: record: Benedicto XIV. deinde in particulari coram Nobis die XXII. Aprilis superioris anni perpensa fuere: Et quamvis omnium suffragantium vota in affirmantem sententiam convenirent; nihil tamen Nobis statuendum visum fuit, donec super aliis miraculis coram Nobis in simili generali Congregatione examinandis communes animi sensus percepissemus. Quum igitur die II. Mensis Decembris ejusdem anni MDCCLXVI. super novis Miraculis similis generalis Congregatio coram Nobis coacta fuisset, quamquam cunctis suffragiis digna omnino visa essent, quæ probarentur, nihilominus ad Divinam implorandam opem, & supernæ gratiæ lumen, eorum approbationem ad Kalendas Januarii Mensis proximè elapsi distulimus. Quæ quidem dies Circumcisioni Dominicæ, & Augustissimo JESU Nomini consecrata ad eam rem maximè opportuna videbatur. Quatuor autem ex propositis Miraculis in tertio genere probavimus, & hæc sunt.

Primum, Instantanea sanatio pueri Sebastiani Luzark à transmissa vitio Parentum & confirmata phthisi. Alterum, subita sanatio puellæ Hedvigis Paskowna ab acuta febri cum integra atq; absoluta virium instauratione. Tertium, impetrata momento temporis sanatio Mariæ Gawlikæ ob gravem perniciosam febrem in extremum vitæ discrimen

addu-

adductæ. Quartum, subita, & perfecta sanatio Antonii Olexowicz à grandi, & profundo ulcere, quod à jugulo ad fauces usq; perductm præter tendines, & majora vasa nihil intactum reliquerat, & fætidissima sanie scatebat cum dejectione alimentorum è parte gutturis perforata. His autem accedit unum in secundo genere; cujusmodi est: mercium in flumen Sola prolapsarum, & procul aquarum impetu & vi raptarum, ad locum, ubi demersæ fuerant adverso flumine regressus.

Quæ cum ita se haberent, Nos, fusis ad Deum precibus, ut, menti nostræ necessaria ab eo lux affulgeret, tandem die II. Februarii vertentis anni, quæ dies Purificatæ Virgini Deiparæ sacra est, Decretū Canonizationis B. JOHANNIS CANTII quandocunq; peragendæ pronunciavimus.

Cumq; alias Christiani Principes, quampluresq; Episcopi, & Poloniæ Regni Proceres B. JOHANNIS Canonizationem peroptantes, communibus votis & postulationibus apud Prædecessores Nostros institissent, atq; etiamnum apud Nos carissimus in Christo Filius Noster Stanislaus Augustus Poloniæ Rex Illustris, & dilecti quoq; Filii ejusdem Regni Magnates, præsertim Ecclesiastici, Cracoviensis Senatus & Academiæ ejusdem Civitatis Collegæ omnes, & Professores iteratis precibus instarent, ut ultimam deniq; sententiam ferremus super tantopere optata Beati Viri Canonizatione; ut more, institutoq; Præ-

decesso-

decessorum Nostrorum tanti momenti rem perageremus, Universi primum Collegii eorundem Venerabilium Fratrum Nostrum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die XXVII. Aprilis proxime elapsi coram Nobis congregatorum consilium audiendum duximus: Iisq; postquam de serie totius causæ ad plenum instructi fuerant, adhortantibus Nos ad illius absolutionem, nedum probantibus, nihil amplius cunctandum rati, Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, non modo propinquiores, sed remotiores etiam per Italiam degentes ad Urbem convocandos curavimus, ut Nobis de Beati JOHANNIS CANTII, necnon Beatorum JOSEPHI CALASANCTII à MATRE DEI, JOSEPHI à CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, SERAPHINI à MONTE GRANARIO ab ASCULO denominati, & JOHANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT de CHANTAL solemni Canonizatione, quam sibi Deus inspirasset, sententiam declararent.

Præterea, ut eximiæ B. JOHANNIS virtutes, & probata Miracula, necnon in totius causæ discussione adhibitæ cautiones notæ omnibus fierent, narrationem illarum ex authenticis documentis haustam, & diligenter in compendium redactam, typisq; vulgatam Patribus omnibus suffragaturis exhiberi mandavimus. Mox indicto coram Nobis Consistorio publico die VII. Maji vertentis anni, & adstante universo Ecclesiasticorum Ordinum, & Collegiorum

cætu,

cætu, præcepimus, ut dilectus Filius Alexander Litta nostræ consistorialis Aulæ Advocatus virtutes & miracula B. JOHANNIS oretenus palam exponeret. Demum convocatis die prima Junii proxime præteriti in Consistorio semipublico eisdem S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis qui in Urbe convenerant, ab iis quæsivimus an ad B. JOHANNIS CANTII Canonizationem deveniri posse censerent. Ipsi tunc summa animorum consensione, pluribus gravibusq; rationibus, in affirmativam sententiam ire comperti sunt. Quocirca à dilectis quoq; Filiis Apostolicæ Sedis Notariis publica instrumenta confici, & suffragiorum ipsorum exempla à singulis subscripta in Tabularium Ecclesiæ Romanæ inferri mandavimus.

Ut autem à Deo Optimo Maximo, quid ei placitum esset dilucide agnosceremus, publicas quoq; Orationes, & dies Generalis Jejunii per Urbem indiximus, & tres Patriarchales Basilicas designavimus, in quibus Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum publicæ Fidelium adorationi per triduum exponi jussimus, omnes hortando, ut postquam Sacramentali Confessione expiati, & Christi Corpore refecti fuissent, in una saltem ex dictis Basilicis Omnipotentem Deum ad impetrandum Nobis Spiritum sapientiæ, & intellectus, quo duce manifesta fieret illius voluntas, nobiscum precarentur, Indulgentia ad id plenaria, & peccatorum remissione

conceſſa. Nos quoq; ipſi, præter éas, quas privatim fuderamus aſſiduas, & plenas humilis fiduciæ preces, publicas quoq; in tribus deſignatis Baſilicis addendas curavimus, in quo quidem non ſine tenero quodam pietatis ſenſu, atq; animi noſtri in Domino exultatione ſpectavimus, quanta eſſet Romani hujus Populi Religio, ac pietas, cum ex omni conditione, atq; ordine ad eaſdem Baſilicas conveniſſent; ac ſua de ſolemniori cultu BEATIS decernendo, vel tàcentes, præfervida vota depromerent.

Demum hac die Sacra Beatiſſimæ Virgini Mariæ de Monte Carmelo, qua die Coronationis Noſtræ annua redeunt ſolemnia; in Baſilica Principis Apoſtolorum ſplendidè, & magnificè ornata, ad quam ſervata ſupplicationis publicæ forma Nos præceſſerunt omnes Cleri Sæcularis & Regularis Ordines, & Miniſtrorum Romanæ Curiæ Collegia, una cum Venerabilibus Fratribus Noſtris S.R.E. Cardinalibus, necnon Patriarchis Archiepiſcopis, & Epiſcopis; Priuſquam Immaculatam Hoſtiam ſolemni Novæ Legis Sacrificio Omnipotenti Deo offerremus; inſtante iterum iterumq; dilecto Filio Noſtro Carolo Tituli Sancti Clementis S.R.E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato ejuſdem S.R.E. Camerario, ad Canonizationem impetrandam Procuratore conſtituto; decantatis Sacris Eccleſiæ Precibus, ut Deiparæ Virginis, Angelorum, & Sanctorum Omnium cum Chriſto regnantium interceſſione, Di-

vinam

vinam opem imploraremus, ac Paraclyto Spiritu cum gemitibus, ut adesset invocato, ad honorem Sanctæ & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, Authoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & Apostolicæ Authoritatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, & assensu, ipsum B. JOHANNEM CANTIUM Sacerdotem Sæcularem una cum BEATIS JOSEPHO CALASANCTIO à MATRE DEI, JOSEPHO à CUPERTINO, HIERONYMO ÆMILIANI, SERAPHINO à MONTE GRANARIO ab ASCULO denominato, & JOHANNA FRANCISCA FREMIOT de CHANTAL; Sanctum esse decrevimus, definivimus, ac Sanctorum Cathalogo adscripsimus, illumq; ab Universis Christi Fidelibus, tanquam vere Sanctum, Religioso Cultu honorari mandavimus, prout etiam tenore præsentium, definimus, decernimus, & declaramus: Statuentes, & concedentes, ut ab Universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerrantur ædificari & consecrari, & singulis annis præscripta die xix. Mensis Octobris Ipsius S. JOHANNIS CANTII inter Sanctos Confessores ab Ecclesia memoria recoli possit. Eademq; Authoritate, omnibus Christi Fidelibus, qui eadem die annis

singulis ad Sepulchrum, in quo Corpus Ejusdem S. JOHANNIS requiescit, visitandum accesserint, perpetuo septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis pœnitentiis misericorditer in domino in forma Ecclesiæ consueta relaxamus.

Sub hæc Æternum Patrem, Regemq; gloriæ Christum Dominum Patris Sempiterni Filium, & Sanctum Paraclytum Spiritum, unum Deum, ac Dominum cum debita gratiarum actione venerati, omnibusq; Christi Fidelibus ibi præsentibus plenariâ peccatorum remissione, & Indulgentiâ concessâ, supra Beati Petri Confessionem, Sacrosanctum Missæ Sacrificium solemniter celebravimus, facta eorundem Sanctorum speciali commemoratione.

Cæterum, si inter illustres, quibus vera Ecclesia dignoscitur, notas, non postrema est divinitus patefacta & testata sanctitas eorum, qui è quovis Ordine, & Statu in illa floruerunt; æquum omnino, & pietati consentaneum est, ut gratias Deo Patri per Christum Jesum agamus, quod illi placuerit ex eo thesauro, unde quotidie profert nova & vetera, tot, ac tantas gratiæ suæ divitias in Sanctum JOHANNEM CANTIUM effundere, easq; deinde ad ornamentum, ac decus Ecclesiæ suæ palam facere per miracula, quæ ad Solemnem tam insignis SERVI Sui Canonizationem viam, atq; aditum aperuerunt. Est præterea quod gratulemur inclytæ Polonicæ Natio-

ni,

ni, quæ, cum pietati præ cæteris maxime addicta ſit, non poteſt certe non ſummo exultare gaudio, quod in tanta rerum perturbatione, tantoq; Religionis diſcrimine, novum hoc ſibi præſidium acceſſerit, quo egregia, & generoſa ſuorum indoles magis magiſq; nullis perterrefacta periculis, Romanam Fidem adverſus finitimos tum Hæreticos, tum Schiſmaticos, & arcte retineat, & fortiter ut ſemper magna cum laude præſtitit, ad ſanguinem uſq; tueatur. Academia verò Cracovienſis in hunc olim alumnum, nunc Patronum ſuum, quoties oculos defiget (defiget autem quotidie) propoſitum ſibi præclariſſimum videbit exemplar, unde illius Magiſtri & Doctores, & bene docere, & recte facere diſcant; dum JOHANNES defunctus adhuc loquitur, atque ad omne virtutis officium hortatur.

Quoniam vero, hiſce omnibus de more peractis, idem Carolus Cardinalis & Procurator deſignatus, à Nobis, quo par erat obſequio poſtulavit, ut Apoſtolicas Noſtras literas in geſtorum omnium perenne monumentum decerneremus; Nos petitioni per quam libenter annuentes, præſentes noſtras Literas edi, & palam fieri demandavimus: Statuentes earumdem exemplis etiam impreſſis ab aliquo ex Notariis publicis ſubſcriptis, & Sigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eandem prorſus fidem ab omnibus adhiberi, quæ ipſis originalibus literis adhiberetur, ſi exhibitæ, vel oſtenſæ forent.

Nulli

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, Decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien: & Veliternen: Card: Cavalchini Sacr. Collegii Decanus.*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen: & S. Rufinæ Card: Lantes.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen: Card: Albani.*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan: Card: Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen: Cardinalis Serbellonus.*

✠ Ego J. F. Episcopus Pranestinus Card. Stuppanius.
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ Ego C. Tit: S. Clementis Presbyter Card: Rezzonico S. R. E. Camerarius.
✠
✠ Ego F. M. Tit: Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.
✠
✠
✠ Ego J. M. Tit: S. Alexii Presbyter Card: Castelli.
✠ Ego C. Tit: S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.
✠ Ego P. H. Tit: SS.mæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Cardin. Guglielmi.
✠ Ego P. P. Tit: S. Stephani in Monte Cælio Presbyter Card: de Comitibus.
✠
✠ Ego Fr: L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Cardinalis Ganganelli.
✠ Ego M. A. Tit: Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego S. Tit: S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card: Buonaccorsi.*
✠
✠ *Ego J. C. Tit: SS. Joannis & Pauli Presbyter Cardin: Boschi Major Pœnitentiarius.*
✠ *Ego L. Tit: S. Anastasiæ Prhsbyter Card: Calinus.*
✠
✠ *Ego A. Tit: S. Mariæ in Via Presbyter Cardin: Columna Brancifortì.*
✠
✠
✠ *Ego P. Tit: S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*
✠
✠ *Ego Ph: M. Tit: S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*
✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardin: Albanus.*
✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card: Corsinius.*
✠ *Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card Ursinus.*
✠ *Ego Fl: Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card: Chisius.*
✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*
✠
✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card: Caracciolus de Sancto Bono.*
✠ *Ego N. S. Georgii in Velabro Diaconus Card: Perrelli*
✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*
✠ *Ego A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*
✠ *Ego Ae: S. Sancti Adriani Diaconus Card: Piccolomineus.*
✠ *Ego X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card: Canale.*
✠ *Ego B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card: Nigronus.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.